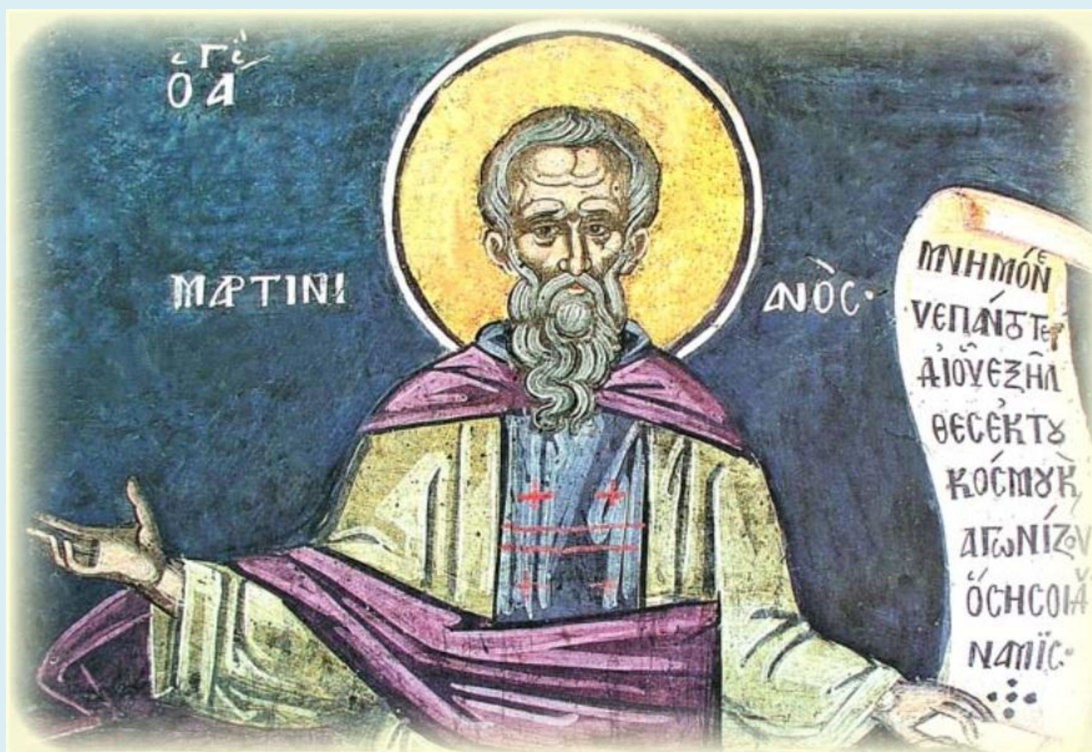
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Martinian
(s.v. 13 februarie / s.n. 26 februarie)

Sfântul cuvios Martinian din Cezareea Palestinei († 398) (s.v. 13 februarie / s.n. 26 februarie):

https://www.academia.edu/45254565/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Martinian_din_Cezareea_Palestinei_398_13_februarie_

https://archive.org/details/sf.-cuv.-martinian

https://www.slideshare.net/steaemy1/sfntul-cuvios-martinian-din-cezareea-palestinei-398-13-februarie

***

Materiale despre Sfântul cuvios Martinian şi Sfânta cuvioasă Zoe:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Martinian-(13-feb)

https://archive.org/details/@steaemy?query=cuvios+Martinian+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Martinian+

&&&

Troparul Sfântului cuvios Martinian, glasul al 4-lea: Văpaia ispitelor cu curgerea lacrimilor ai stins-o, fericite şi valurile mării şi pornirile fiarelor înfrânându-le, ai strigat: Prea slăvit eşti Atotputernice, Cel ce m-ai mântuit de foc şi de vifor.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustiu a biruit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sihăstrind şi luându-ţi crucea ta, cuvioase Martinian, ai dorit să urmezi Celui ce pentru tine a răbdat, de bunăvoie, Crucea şi îngroparea, omorându-ţi patimile trupului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alegând a petrece în muntele nepătimirii, cuvioase, te-ai dat înclinărilor tale celor către Dumnezeu, ziua şi noaptea, prin postire, prea înţeleptule şi prin înfrânare şi rugăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminător al Bisericii te-a arătat Hristos pe tine, mărite ca să luminezi cu faptele bune, părinte, adunările credincioşilor şi să alungi negura sufletelor cea de multe feluri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai pe tine te-am cunoscut, că şi după naştere eşti Fecioară; că ai născut pe Ziditorul Dumnezeu şi ai înfăşat Trupul Celui ce înfăşoară pământul cu negură, cu puteri dumnezeieşti.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine, Biserica...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzind neadormită cu Duhul, făclia sufletului tău, cuvioase, te-ai sălăşluit înăuntrul Cămării celei duhovniceşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neţinând seamă de cele trecătoare, cu cuget bine credincios, te-ai sârguit să îmbrăţişezi cele pline de desfătare, dar statornice, prea cuvioase Martinian.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strâmtorându-te cu lărgimea petrecerii celei sihăstreşti, cuvioase Martinian, ai ajuns la lărgimea cea veselitoare a Raiului, veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Locuind în pântecele tău Cel ce locuieşte în ceruri, un alt Cer însufleţit te-a arătat pe tine, cu adevărat, Maica lui Dumnezeu.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Biserica Ta, Hristoase, strigând: Tu eşti puterea mea, Doamne şi scăparea şi întărirea mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica, pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfrânându-ţi trupul cu aspre deprinderi, ai primit în inima ta cea curată Lumina Duhului, părinte şi bucurându-te strigai: Slavă puterii Tale Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Turnul inimii tale nu l-a mişcat vrăjmaşul, care te-a năpădit cu valurile răutăţii, că era întărit pe piatra dragostei lui Dumnezeu, vrednicule de laudă, Sfinte cuvioase Martinian.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu te-ai arătat, Fecioară, mai presus decât îngerii; că ai născut pe Cuvântul, Îngerul de mare sfat, Cel ce luminează pe toţi cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă pe Tine cu credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cine poate spune faptele tale? Că nevoindu-te pe pământ cu trăire întocmai ca a îngerilor, cu cuvioşie te-ai luptat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Organ ai stricăciunii făcându-se tiranul, s-a năpustit să te înşele cu pofta cea trupească, dar a fost biruit de împotrivirile tale, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcutu-te-ai de bunăvoie ţie însuţi judecător, că intrând în văpaie, ai stins cuptoarele patimilor, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine te punem înainte armă de apărare nesfărâmată, împotriva vrăjmaşilor; pe tine te câştigăm ancoră şi nădejde a mântuirii noastre, Mireasă a lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Năvălit-a asupra ta vrăjmaşul şarpe cu graiuri femeieşti înşelătoare, ca odinioară asupra strămoşului; dar cu isteţimea ta cea înţeleaptă, s-au surpat măiestriile lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu uşurinţă străbătând cărarea ce duce la odihna cea de acolo, nu ai încetat, părinte, a umbla cu multe nevoinţe, prin pustiuri şi prin cetăţi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În munţi şi în mări te-ai îndepărtat pe tine, ca să culegi prin sfinţitele cugetări binele tău cel de curăţie şi să te învredniceşti cununilor celor prea luminoase, înţeleptule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mădularele tale le-ai dat focului spre a fi arse, ca să stingi aţâţările poftelor trupeşti, cu roua Duhului, purtătorule de Dumnezeu, întărirea pustnicilor cea neclintită.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu totul te-a sfinţit Cuvântul cel Preasfânt, Sălăşluindu-Se în chip de negrăit în pântecele tău cel sfinţit. Pe Acela roagă-L stăruitor, Născătoare de Dumnezeu, să ne mântuim noi, robii tăi.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele demonilor curăţindu-se cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe propovăduitorii cei tari...

Ca pe un învăţător încercat al dreptei credinţe şi cinstit nevoitor de bunăvoie şi cetăţean al pustiului şi locuitor, pe Sfântul Martinian, pururea cinstitul, întru cântări, după vrednicie, să-l lăudăm; că el pe şarpe în picioare l-a călcat.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, de pofta dreptei credinţe mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ocârmuit fiind, părinte, de dumnezeiasca mână, asemenea ca Iona te-ai aruncat pe tine în adâncul mării, cuvioase şi încălecând pe fiare, luminat ai ieşit la uscat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu prea milostivă bunăvoinţă ai izbăvit, Sfinte părinte, prea cuvioase Martinian, cu adevărat pe fecioară de cumplita furtună şi ai întărit-o pe neclintita piatră a dumnezeieştii cunoştinţe, ca să cânte şi să slujească lui Dumnezeu în chip bine plăcut.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izbăvit fiind cu porunca lui Dumnezeu de furtuna mării, ca pe o fericită răsplătire ai adus omorârea trupului tău şi închinarea desăvârşită către Stăpânul tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Soarele slavei, care a strălucit în tine, Născătoare de Dumnezeu, a luminat sufletele tuturor credincioşilor, care cântă în Dumnezeiescul Duh: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi Daniel...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Puterea mea şi lauda mea eşti, Doamne, partea mea şi sorţul meu. Omorârea Ta cea de bună voie purtând-o, înconjor cetăţi şi ţinuturi, strigai părinte, cu cântare: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Neslăbindu-ţi cugetul nici de frig, nici de zăduf, cu sufletul plin de aprindere trupul ţi l-ai dat în întregime strâmtorărilor. Ci pe toate le-ai răbdat înţelegând fericirea drepţilor şi strigând: toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Într-aripându-te cu vetreala Dumnezeiescului Duh, înţeleptule, ai plutit prea uşor pe marea vieţii, cuvioase şi ai ajuns la limanul Împărăţiei lui Dumnezeu, cântând cu veselie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În Locaşuri luminoase te sălăşluieşti, dezbrăcându-te de norul trupului. Şi te împodobeşti, Sfinte prea cuvioase părinte Martinian, cu podoabe ţesute din ostenelile tale cele sihăstreşti şi cu suflet prea curat cânţi: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să mântuiască lumea de stricăciune, Cel mai presus de fiinţă S-a Întrupat din tine, de Dumnezeu dăruită Stăpână, fiind văzut îndoit cu lucrările şi cu voirile, dar într-un Singur Ipostas. Aceluia strigăm: toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a închis; şi puterea focului au stins-o cu fapta cea bună încingându-se tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată strălucirea Duhului cu cuget prea curat ai primit-o, Sfinte Martinian şi te-ai arătat lumină şi stâlp înălţat de pe pământ, cuvioase şi povăţuitor al pustnicilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a hotărât lupta ta ţi-a dat ţie, fericite, daruri pentru osteneli: ale cărui Legi păzindu-le, ai dus până la capăt fără abatere mărturisirea cea curată a cugetului, părinte pururea fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Martinian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În Lumină locuieşti împreună cu îngerii, ca unul ce ai trăit viaţă întocmai cu îngerii, bucurându-te de dumnezeiasca dulceaţă şi de vederea lui Dumnezeu şi de curăţie, ca cel ce ai fost curat cu duhul, ajungând vrednic de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Jertfitu-ţi-ai Domnului trupul, cugetul şi inima ta, de Dumnezeu înţelepţite Martinian şi te-ai arătat jertfă, cu focul sihăstriei arzându-te cu adevărat şi păstrându-te în bună mireasmă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin tine norul cel uşor, Născătoare de Dumnezeu, din care a răsărit mai presus de gând Soarele slavei şi a luminat toată zidirea, cu cuget bine credincios în cântări te mărim, Fecioară Maică.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine, muntele cel netăiat, S-a tăiat, Fecioară, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Sedealna, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat Trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase! Slavă împărăţiei Tale! Slavă iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

Întărindu-ţi piciorul tău pe piatra dreptei credinţe, ai rămas nestrămutat de măiestria vrăjmaşului. Şi înfierbântat fiind de focul poftelor, te-ai aruncat pe tine însuţi în foc, arătându-te de bună voie mucenic, răcorindu-te cu dumnezeiasca cercetare. Slavă, Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă, Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă, Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat Trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătă-

torule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase! Slavă împărăţiei Tale! Slavă iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

Ridicând mâinile tale cele dumnezeieşti, cu care ai ţinut pe Ziditorul, cel ce S-a Întrupat din bunătate, Preasfântă Fecioară, roagă pe Hristos să ne izbăvească de ispite, de patimi şi de primejdii pe noi, cei ce te lăudăm cu dragoste şi strigăm ţie: Slavă, Celui ce a locuit întru tine; Slavă, Celui ce S-a Născut din tine; Slavă, Celui ce ne-a slobozit pe noi, prin Naşterea ta.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat Trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase! Slavă împărăţiei Tale! Slavă iconomiei Tale, Unule Iubitorule de oameni!

Răstignit fiind pe Cruce de cei fărădelege şi Împungându-Ţi-se coasta de ostaşi cu suliţa, Mântuitorule, prea curata, ca o Maică, cu inima tulburată, se tânguia cu amar şi înspăimântându-se de multa, înfricoşata şi îndelunga Ta răbdare, striga: Slavă, bunătăţii Tale; Slavă, Dumnezeirii Tale; Slavă, că prin moartea Ta ai făcut pe oameni nemuritori.

****

(după Metafrast)

Aproape de cetatea Cezareei Palestinei este un munte, care se numeşte locul Corăbiei, în care s-au nevoit mulţi vieţuitori în pustie. Într-acela a fost fericitul şi vrednicul de laude Sfântul Martinian, monahul, cel plin de dumnezeiescul har şi care din copilărie bine s-a deprins cu viaţa monahicească pentru că, din tinereţe iubind pe Dumnezeu, în mare nevoinţă a intrat, luptând asupra vrăjmaşului.

El era tânăr şi frumos cu trupul, având 18 ani. Atunci a lăsat cetatea, pe cei ce locuiau într-însa şi toată gâlceava lumească şi a mers în acel munte, la viaţă liniştită şi pustnicească, şi acolo a petrecut 25 de ani, având viaţă îngerească. De aceea s-a învrednicit a lua de la Dumnezeu darul tămăduirii şi mulţi se tămăduiau de multe nevoinţe cu sfintele lui rugăciuni. Chiar şi cei ce erau îndrăciţi, venind la dânsul în munte, se izbăveau de muncirea diavolească. Şi multe alte minuni făcea el, ascultând Dumnezeu rugăciunile plăcutului Său. Deci sporea fericitul Martinian din zi în zi în nevoinţele sale cele frumoase şi în toate părţile ieşise vestea despre

sfânta viaţă a îmbunătăţitului bărbat şi, toţi cei ce auzeau, veneau la dânsul pentru folos.

Vrăjmaşul diavol, care urăşte neamul omenesc, n-a suferit să vadă pe tânărul monah care avea fapte bune. Mai întâi a început a aduce asupra lui felurite ispite şi cu năluciri în multe chipuri îl înfricoşa. Apoi a ascuţit asupra lui arma cea veche, prin care a izgonit pe Adam din Rai, vrând ca şi pe acesta să-l izgonească din viaţa cea pustnicească, liniştită, şi de la scopul cel bun să-l împiedice.

***

Deci, într-una din zile, fericitul Martinian, cântând psaltirea, diavolul s-a închipuit în balaur mare şi, băgându-se sub peretele chiliei, a început a săpa pământul cu dinadinsul, vrând să sape pe dedesubt peretele şi să răstoarne chilia peste sfânt.

Fericitul, fără frică şi fără tulburare săvârşind cântarea, s-a plecat peste ferăstruie şi a zis către acel balaur: ***"Cu adevărat se cuvine să te târăşti pe pământ. Pentru ce te osteneşti tu în deşert, o! ticălosule, fiindcă pe mine nu mă înfricoşează nălucirile tale, de vreme ce am pe Domnul meu Iisus Hristos, Care-mi ajută şi, biruind înfricoşările, calcă puterea ta".***

Diavolul, auzind acestea, s-a prefăcut în vifor întunecos şi, fugind, zicea: "Aşteaptă, aşteaptă că ştiu eu cum te voi surpa, că am asupra ta un meşteşug prin care, ca pe un robit, te voi răpi, şi-ţi voi spulbera nădejdea ta. Apoi voi aduce asupra ta o ispită pe care tu nu o vei putea suferi în chilia ta, te voi izgoni şi te voi îndepărta ca pe o frunză purtată de vânt; atunci voi vedea cine Îţi va ajuta ţie!". Acestea zicând diavolul a alergat de la dânsul.

Bărbatul cel tare, Sfântul Martinian, atât era de paşnic în sine şi de nefricos, ca şi cum n-ar fi văzut nici o nălucire. Ci liniştit se veselea şi lăuda pe Dumnezeu, îndeletnicindu-se cu gândirea de Dumnezeu şi cu înţelegerea dumnezeieştilor cuvinte, prin citirea cărţilor.

***

După aceasta, s-a întâmplat că, umblând nişte oameni prin cetatea Cezareei şi vorbind între dânşii despre viaţa fericitului Martinian, cea plină de fapte bune, mirându-se prea mult de bărbăţia şi de răbdarea lui.

Dar o femeie desfrânată auzind cuvintele lor şi îndemnată fiind de diavolul, s-a apropiat de dânşii, zicând: ***"Cine este acela de care vă miraţi voi, care sunt isprăvile şi cum este viaţa lui? Pe acesta, de voi vrea, ca pe o frunză din copac îl***

voi scutura. Care este scornirea laudei lui? Că s-a închis ca o fiară în pustie, neputând să rabde în cetate poftele trupeşti şi smintelile? Ce minune este aceasta că este fără patimă? Căci nu vede femeie niciodată. Însă, să ştiţi toţi că, nefiind foc, nu arde finul. Dar, de s-ar pune lângă foc şi nu s-ar arde, atunci ar fi lucru mare şi vrednic de mirare. Aşa şi de dânsul se cuvine a zice: de voi merge eu la dânsul şi mă va vedea, iar el nu se va clăti, nici se va sminti de mine, nici se va răpi gândul lui la podoaba mea, atunci va fi minunat, nu numai înaintea oamenilor, ci şi înaintea lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui".

Acestea zicându-le, şi cu bărbaţii aceia făcând rămăşag pentru lucrul acesta s-a dus la casa sa. Apoi, dezbrăcându-se de podoabele cele desfrânate, s-a îmbrăcat în haine proaste şi rupte şi a pus trenţe vechi pe calul său; după aceea s-a încins cu o sabie şi luând o traistă a pus într-însa toate podoabele sale cele frumoase, hainele cele de mult preţ, salbele, inelele cele de aur, mărgelele şi altele cu care se amăgesc ochii şi minţile celor tineri şi a ieşit seara din cetate, ducându-se la muntele cel pustiu în care locuia cuviosul, fiind vânt cu furtună şi ploaie mare în noaptea aceea. Când s-a apropiat femeia de chilia lui Martinian, a început cu glas umilit şi cu suspinuri a se ruga de dânsul, zicând: ***"Miluieşte-mă, robul lui Dumnezeu, şi nu mă lăsa pe mine, ticăloasa, spre mâncarea fiarelor, că am rătăcit pe drum şi am căzut în pustia aceasta şi nu ştiu unde voi merge. Nu mă trece cu vederea, că sunt într-atâta primejdie şi nu te îngreţoşa de mine păcătoasa, că şi eu sunt a lui Dumnezeu zidire. Mă rog sfinţiei tale nu mă lepăda pe mine, rătăcită, cinstite şi sfinte părinte!".***

Acestea şi mai multe grăind ea cu plângere şi cu suspinuri, Martinian a deschis fereastra şi, privind, a văzut-o într-o îmbrăcăminte ruptă şi udată de ploaie, apoi clătindu-se cu mintea, a zis în sine: ***"Vai mie, ticălosul păcătos, iată cum îmi stă de faţă ispita, că ori de porunca lui Dumnezeu să ascult, Care zice să fim milostivi, sau din monahiceasca mea făgăduinţă să cad. Pentru că de nu voi primi în chilie pe femeia ce este în primejdie, fiarele o vor mânca, sau de răceală mare de va muri, voi îngreuna sufletul meu şi voi fi ca un ucigaş. Iar de o voi primi pe ea, mă tem să nu fiu ispitit, şi atunci îmi voi îngreuna sufletul şi trupul şi mă voi arăta necurat înaintea Domnului meu. Deci nu ştiu ce să fac".***

Şi, întinzându-şi mâinile spre cer, a zis: ***"Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu mă ruşinezi în veac nici să-şi râdă de mine vrăjmaşii mei; nu mă lăsa să fiu ispitit şi stăpânit de înşelătorul şi vicleanul diavol, ci, precum voieşti, păzeşte-mă în ceasul acesta, cu mâna Ta cea tare, acoperă-mă de asupririle vrăjmaşului, că binecuvântat eşti în veci".***

Astfel, rugându-se, a deschis uşa şi a primit-o înăuntru, apoi, aprinzând foc, a poruncit să se învelească şi, aducând ceva, i-a dat ei să mănânce, pentru că erau doi finici afară de chilia lui, şi a zis către dânsa: ***"Femeie, mănâncă şi te încălzeşte aici, iar mâine dimineaţă să te duci în pace".***

Apoi, lăsând-o în cea mai dinafară chilie, el a intrat în cea dinăuntru şi a închis uşa. Apoi cântând psalmi în ceasul al treilea din noapte şi rugându-se, s-a culcat pe pământ după obicei. În acea noapte l-a tulburat satana foarte mult cu poftă trupească.

Iar femeia, sculându-se la miezul nopţii, a scos toate podoabele sale din traistă şi s-a împodobit spre înşelarea sfântului, iar cele rupte le-a pus în traistă şi aştepta până ce va ieşi la dânsa Martinian.

Făcându-se ziuă, a ieşit sfântul din chilia sa cea mai dinăuntru, vrând să libereze pe femeie ca să se ducă la locul său. Dar, văzând-o împodobită, nu a cunoscut-o spăimântându-se, tăcea. După aceea, a zis către dânsa: ***"Cine eşti tu şi de unde ai venit, şi ce este acest chip diavolesc ce văd la tine?"***

Iar ea, răspunzând, i-a zis lui: ***"Eu sunt, stăpâne al meu".***

Zis-a ei sfântul: ***"Pentru care pricină ţi-ai schimbat îmbrăcămintea? Cu cea de aseară păreai mai săracă, acum eşti luxoasă".***
Femeia i-a zis: ***"Eu, stăpâne al meu, sunt din Cezareea Palestinei şi auzind de tinereţile tale, de frumuseţea ta trupească şi de buna podoabă a feţei tale, iar inima mea fiind foarte aprinsă de dorinţa ta, am venit să te văd şi să mă satur de frumuseţea ta, căci nu în deşert am suferit atâta cale, ci într-adins am venit pentru tine. Ce este atâta înfrânare şi pentru ce trupurile voastre le obosiţi cu postul cel mare? În ce cărţi scrie să nu mănânci, nici să bei şi să nu ai femeie după lege? Chiar Apostolul Pavel a zis: "Cinstită este nunta şi patul neîntinat". Care din prooroci nu s-a însoţit cu femeie şi nu s-a arătat moştenitor Împărăţiei cerului? Enoh cel mare şi minunat, oare nu fiind însurat s-a ridicat spre cer şi n-a văzut moartea până astăzi? Asemenea şi minunatul Avraam, oare n-a avut trei femei şi s-a numit prieten al lui Dumnezeu şi s-a învrednicit a primi pe Dumnezeu în trei feţe în cortul său? Isaac, oare n-a avut femeie şi s-a făcut chip al lui Hristos? Iacov oare n-a avut două femei şi a putut cu îngerul a se lupta, iar pe Dumnezeu L-a văzut faţă către faţă? Moise cel mare, capul proorocilor şi slujitorul lui Dumnezeu, oare n-a avut femeie şi a vorbit cu Dumnezeu? Apoi neamul evreiesc l-a eliberat din mânia cea amară a Egiptului şi s-a învrednicit Împărăţiei Cerului? Asemenea David, ceilalţi prooroci şi sfinţii bărbaţi,***

însoţindu-se cu legiuita însurare şi născând fii, s-au sălăşluit în cerească împărăţie".

Astfel grăind şi slăbind fericitul, l-a luat de mâini şi a început a-l trage spre prăpastia pierzării, tulburându-i gândul cel bun.

Iar Martinian i-a răspuns: ***"Dacă te voi lua de femeie, unde te voi duce şi cu ce te voi hrăni, neavând nimic? Căci eu, precum vezi, necâştigând nimic, viaţa mea este lipsită şi astfel am petrecut toate zilele vieţii mele până acum".***

Femeia răspunse: ***"Domnul meu, să te învoieşti să fii cu mine şi să mă îndulcesc de tinereţile tale; iar despre cele de trebuinţă pentru viaţa noastră nu te îngriji, că am eu casă şi averi, aur şi argint, slugi şi slujnice şi peste toate te voi face stăpân".***

Grăind acestea femeia, sau mai bine zis diavolul, care de la început este ucigaş de oameni, vorbind prin buzele ei şi amăgind pe Sfântul Martinian, el a început a se aprinde de pofta trupească şi a se învoi cu dânsa. Apoi începu a vorbi despre păcat, cum să-l săvârşească.

Deci a zis către dânsa: ***"Femeie, aşteaptă puţin, căci unii au obicei a veni la mine pentru binecuvântare! Mă duc să mă uit în cale, ca nu cumva să vină cineva şi să ne vadă făcând fapta aceasta, căci dacă nu putem să tăinuim înaintea lui Dumnezeu păcatul nostru, apoi cel puţin de oameni să-l tăinuim, ca să nu fim de vorbă şi de ocară".***
Zicând acestea, a ieşit din chilie şi, stând pe o piatră înaltă ce era acolo, privea spre cale cu dinadinsul.

Dar iubitorul de oameni, Dumnezeu, Cel ce nu voieşte pierzarea nimănui, n-a trecut cu vederea ostenelile lui făcute din tinereţe şi nu i-a defăimat rugăciunile, ci i-a ajutat şi i-a schimbat inima de la gândul cel rău spre cel bun; deci, pogorându-se el de pe piatră, a găsit nişte vreascuri uscate pe care, luându-le, le-a dus în chilie, le-a pus în mijloc şi le-a dat foc şi, făcându-se flacără mare, şi-a scos încălţămintea şi sărind a stat în mijlocul focului, apoi a început a-şi arde trupul; deci arzându-se foarte şi durându-l picioarele, a ieşit din foc şi, ca şi cum certându-se pe sine, zicea: ***"Ce, Martiniane, îţi place să te arzi în focul acesta vremelnic şi în această cumplită muncire? Dacă vei putea să-l suferi, apoi apropie-te şi de femeia aceasta, pentru că ea, şi printr-însa diavolul, îţi mijloceşte focul cel veşnic. Dar nu este ea vinovată, ci vechiul vrăjmaş, care a îndemnat-o asupra ta, vrând să se împotrivească voinţei tale celei bune. Gândeşte-te la munca aceea, sărace***

Martiniane, şi să ai în minte focul cel veşnic, pentru că acest foc vremelnic, se stinge cu apa şi când arde, lumină este într-însul, iar focul cel veşnic nu are strălucire şi toate râurile şi mările ce sunt sub cer nu-l vor putea stinge. De poţi răbda focul cel nestins, apropie-te de femeie şi săvârşeşte păcatul".

Acestea le grăia către sine, aducându-şi aminte de veşnica muncă. Apoi, slăbindu-l puţin durerile, a sărit iarăşi în foc şi stând în mijloc se ardea foarte, până ce nu-i mai era cu putinţă să rabde mai mult.

Ieşind din foc, a căzut la pământ şi suspinând din toată inima, a zis cu lacrimi către Dumnezeu: ***"Doamne, Dumnezeul meu, fii milostiv mie păcătosului, iartă robia minţii mele şi învoirea către păcat. Tu, Care cerci inimile şi rărunchii, ştii inima mea că Te-am iubit din tinereţile mele şi pentru Tine mi-am dat trupul în focul acesta. Iartă-mă, Stăpânul meu, Doamne, Tu, fiind bun şi milostiv, eşti binecuvântat în veci".***
Acestea le grăia, zăcând la pământ, pentru că nu putea să stea de cumplita ardere a focului.

Apoi a început a cânta: ***"Cât este de bun Dumnezeul lui Israil celor drepţi la inimă, iar mie puţin de nu mi-au alunecat picioarele, puţin de nu s-au rătăcit paşii mei".***

Femeia, văzând ceea ce făcea şi privind la fericitul cum îşi dădea trupul focului pentru mântuirea sa, a venit şi ea întru cunoştinţa răutăţii sale şi, ca din somn, s-a deşteptat. Deci, dezbrăcând hainele cele scumpe şi toate podoabele sale, le-a aruncat în foc şi luând pe dânsa zdrenţele, a căzut la picioarele Sfântului Martinian şi a început a grăi cu lacrimi: ***"Iartă-mă, robul lui Dumnezeu, pe mine păcătoasa şi ticăloasa, pentru că tu ştii stăpâne că multe sunt meşteşugurile şi amăgirile diavolului. Acela m-a amăgit şi m-a îndemnat să vin asupra ta. Deci, roagă-te pentru mine, cuvioase, ca prin rugăciunile tale să se mântuiască sufletul meu cel păcătos şi aceasta s-o ştii cu încredinţare, o! părinte, că de acum nu mă voi mai întoarce în cetatea mea, nici voi mai intra în casa mea, nici voi mai vedea pe cineva din neamul meu, nici la lucrurile mele cele rele nu mă voi mai întoarce; ci mă voi mântui. Încă să mai ştii şi aceasta, stăpâne, că în ce chip m-a îndemnat diavolul a lupta asupra ta, aşa şi eu păcătoasa mă voi înarma asupra lui, cu numele Domnului Iisus Hristos şi-l voi ruşina. Pentru că înşelătorul, ridicându-mă asupra ta, m-a răsculat asupra lui însuşi şi, voind ca prin mine să te biruiască, va fi biruit el de către mine, cu ajutorul Stăpânului nostru, Care şi pe desfrânate le primeşte la pocăinţă".*** Acestea grăind, vărsa neîncetat lacrimi din ochi.

Iar fericitul i-a răspuns: ***"Domnul şi Dumnezeul meu să te ierte de păcate, o! femeie. Mergi în pace şi, precum ai zis, nevoieşte-te pentru mântuirea ta, osteneşte-te asupra patimilor, prin pocăinţă, ca astfel să poţi ruşina pe cel viclean".***

Iar ea a grăit lui: ***"Mă rog ţie să mă povăţuieşti la mântuire. Spune-mi unde să mă duc ca să mă pocăiesc?"***

El i-a răspuns: ***"Mergi la Betleem şi caută pe o sfântă fecioară, anume Paulina, care a zidit acolo o Sfântă biserică şi, mergând la dânsa, să-i spui toate cele ce ţi s-au întâmplat şi la dânsa poţi să te mântuieşti!".***

Femeia s-a sculat, s-a închinat şi a zis lui: ***"Roagă-te, părinte, pentru mine, păcătoasa!"***

Sfântul s-a sculat de la pământ cu multă durere trupească, i-a dat puţine finice pe cale, a scos-o din chilie, i-a arătat calea care duce spre Ierusalim şi i-a zis: ***"Mergi cu pace, femeie, şi mântuieşte-ţi sufletul, nevoindu-te prin pocăinţă, şi vezi să nu te mai întorci înapoi, pentru că nimeni, punând mâna pe plug şi căutând înapoi, nu este îndreptat în împărăţia lui Dumnezeu. Singură, deci, să iei aminte ca să nu fi batjocorită iarăşi de vrăjmaşul, ci neslăbindu-te, să petreci întru pocăinţă, pentru că Dumnezeu primeşte pe cei ce se pocăiesc".***

Ea, auzind acestea, mai mult şi-a lungit plângerea, zicând: ***"Nădăjduiesc şi eu spre Acela, spre Care au nădăjduit neamurile şi nu s-au ruşinat. Nădăjduiesc că de acum diavolul nu va mai avea parte de mine".***

Fericitul Martinian, însemnând-o cu semnul crucii, i-a zis: ***"Domnul Dumnezeul meu să-ţi păzească sufletul şi să te ferească până la sfârşit".***

Astfel femeia, închinându-se robului lui Dumnezeu, s-a dus, iar sfântul, întorcându-se în chilia sa, a căzut la pământ, suspinând şi rugându-se.

Ea mergea plângând şi rugându-se lui Dumnezeu, ca s-o povăţuiască la mântuire. Mergând o zi, a sosit noaptea şi neputând să treacă lăţimea pustiei şi lungimea căii, a rămas la un loc unde a înserat. Dimineaţa, sculându-se, iarăşi mergea tânguindu-se şi rugându-se şi a ajuns la Betleem seara, foarte târziu, unde a intrat în mănăstirea fecioarei Paulina, căreia, închinându-se, i-a spus cu de-amănuntul toate cele ce făcuse.

Paulina, auzind acestea, a prea mărit pe iubitorul de oameni Dumnezeu şi a primit-o tânguindu-se. Apoi în toate zilele o învăţa pe ea, povăţuind-o la mântuire.

Iar ea atât de mult se nevoia în postire, încât de multe ori fericita Paulina îi spunea: "Cruţă-ţi trupul tău, fiică, ca să nu slăbească, ci să ai nevoinţa până la sfârşit".

Dar ea mai mult petrecea întru pustniceştile osteneli. La sfârşitul zilelor sale, fericita Zoe - că astfel era numele ei - a cerut de la Dumnezeu acest dar, ca să o adevereze dacă este primită pocăinţa ei.

Iar iubitorul de oameni Dumnezeu, spre încredinţarea milei sale, i-a dat darul tămăduirii.

&&&

Într-una din zile o femeie ce o dureau cumplit ochii, a venit în mănăstire să câştige tămăduire.

Iar fericita Paulina, vrând să încerce pocăinţa Zoei, i-a zis: "Roagă-te, fiică, pentru această femeie, că doar prin rugăciunile tale Domnul îi va da tămăduire".

Deci, rugându-se Zoe pentru cea bolnavă, în puţine zile i-a tămăduit ochii şi aceea s-a făcut călugăriţă în mănăstirea lor.

Fericita Zoe a împlinit 12 ani în pocăinţă şi a adormit cu pace întru Domnul. Dar în toţi anii întoarcerii sale n-a băut nici vin, nici a gustat unt, nici poame, fără numai pâine şi apă, uneori, după două zile. Apoi odihna ei era pe pământul gol. Aceasta era nevoinţa sfintei şi astfel a fost sfârşitul ei.

Acum iarăşi să ne întoarcem la minunata povestire a Cuviosului Martinian.

Fericitul Martinian, după şapte luni, abia tămăduindu-se de rănile ce le făcuse din arderea focului, a început a gândi în sine, zicând: ***"De nu mă voi duce de aici în loc neştiut, nu mă va lăsa vicleanul vrăjmaş şi nu-mi va da odihnă. Drept aceea, de acum mi se cade ca în locul acela să locuiesc, unde va fi cu neputinţă să vie parte femeiască."***

Astfel gândind, s-a sculat şi s-a rugat, zicând: ***"Stăpâne al cerului şi al pământului şi Făcătorule al mării, dă-mi cele folositoare, nu mă părăsi pe mine şi să nu laşi sufletul meu să piară până în sfârşit, ci ajută-mă, Doamne,***

Dumnezeul puterilor şi fii mie cale, viaţă, toiag, traistă şi pâine!" Acestea zicând şi îngrădindu-se cu semnul crucii, a ieşit din chilia sa şi a mers la mare.

Văzându-l diavolul ieşind, a strigat: "Îmbărbătează-se puterile mele şi să fie numele meu luminat, că am putut a te birui, de vreme ce din chilie te-am izgonit şi trupul tău cu foc ţi-am ars şi robit te-am făcut". Apoi iarăşi a zis: "Ce, Martiniane, fugi de aici? Oriunde vei merge te voi goni de pretutindeni. Oriunde ai voi să locuieşti, nu te voi lăsa până ce desăvârşit te voi birui şi netrebnic te voi face".

Iar fericitul i-a răspuns: ***"Neputinciosule, ticălosule, oare ţi se pare că tu m-ai gonit din preajma ta sau socoteşti ca lenevindu-mă am ieşit? Nu, ci pentru aceea am ieşit ca pe tine mai mult să te biruiesc".***

Şi iarăşi i-a zis: ***"Dacă nu-ţi ajunge cea dintâi şi a doua ispită, ce ai adus asupra mea, apoi vino şi a treia oară cu meşteşugul tău şi de câte ori vei vrea. Căci lucrarea ta cea vicleană am stricat-o cu ajutorul lui Dumnezeu, Căruia I-am şi adus pătimirea mea. Drept aceea şi femeia pe care tu ai îndemnat-o asupra mea, te socoteşte acum ca pe un fum şi nor, spre a călca necuratele şi cu meşteşug puterile tale. Să nu îndrăzneşti de acum înainte să te apropii de umbra ei!"*** Acestea grăind sfântul, s-a depărtat diavolul de la dânsul.

Fericitul a început a cânta psalmul: ***"Să se scoale Dumnezeu şi să se risipească vrăjmaşii Lui şi să fugă de la faţa Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul".*** Acestea cântând, mergea spre calea ce ducea la mare.

***

Sosind la mal a aflat un corăbier temător de Dumnezeu şi, apropiindu-se, i-a zis: ***"Frate, nu ştii vreo insulă mică undeva, în mijlocul mării, în care nimeni nu locuieşte?"***

Corăbierul i-a zis: "Pentru ce întrebi de aceasta şi ce voieşti?"
Fericitul i-a răspuns: ***"Vreau să mă depărtez de lumea cea deşartă şi să mă liniştesc, dar nu aflu loc în care să mă liniştesc, să mă odihnesc şi să scap de smintelile diavolului".***

Iar el a zis: "Este un loc înfricoşat în mijlocul mării, adică o piatră, de pe care nu se poate vedea nicidecum uscatul".

Fericitul a răspuns: ***"Un loc ca acela mult iubesc şi doresc şi o petrecere ca aceea, unde n-ar putea să vie parte femeiască".***

Zis-a lui corăbierul: "Şi de unde vei avea hrana ta?"

Iar fericitul i-a zis: ***"Aşezământ voi pune între mine şi tine, ca tu să-mi aduci hrana, iar eu mă voi ruga lui Dumnezeu pentru tine. Deci, să-mi aduci stâlpări de finic ca să lucrez cu mâinile mele împletituri, iar tu, luând lucrul mâinilor mele, îl vei vinde şi pentru acela, cumpărând pâine, îmi vei aduce. Asemenea îmi vei aduce apă într-un vas şi vei veni de 2-3 ori pe an, aducându-mi pâine şi apă".***

Aceasta auzind, corăbierul a înţeles că bărbatul acesta este duhovnicesc şi a făgăduit să-i facă toate voile. Suindu-se cu dânsul în corăbioară, au plutit spre acel loc. Apoi suflând vânt prielnic, au ajuns spre seară la locul acela.

Fericitul, văzând locul cel plăcut lui, s-a bucurat cu sufletul şi a lăudat pe Dumnezeu, iar pe corăbier binecuvântându-l, s-a suit pe o piatră şi a cântat: ***"Am aşteptat pe Domnul care a căutat spre mine şi a auzit rugăciunea mea; apoi m-a scos din groapa patimilor şi din noroi; şi a pus pe piatră picioarele mele, îndreptând paşii mei".***

Sfârşind psalmul şi rugându-se, a zis corăbierului: ***"Mergi în pace, frate şi adu-mi pâine, apă, stâlpări, ca să lucrez coşniţe".***

Corăbierul a zis: "De vei voi, îţi voi aduce şi lemne ca să-ţi faci o colibă mică".

Fericitul, însă, n-a voit şi şedea pe piatră arzând de zăduful zilei şi suferind de răceala nopţii.

Iar corăbierul îi aducea de 2-3 ori pe an pâine, apă, precum i-a poruncit fericitul.

Deci a petrecut Cuviosul Martinian în acea viaţă, scăpând de lume, şi lăuda pe Dumnezeu ziua şi noaptea, fiind întru dumnezeiasca gândire cea neîncetată.

Vicleanul diavol nici acolo n-a încetat a da război asupra cuviosului, ci a început a-i face supărare.

Într-o noapte, tulburându-se marea şi ridicând valurile şi înălţându-se peste capul lui ca la 15 coţi, striga diavolul: "Iată acum te voi îneca, Martiniane".

Iar el fără frică i-a zis: ***"Neputinciosule, ticălosule, pentru ce te osteneşti nebuneşte? Căci pe mine nălucirile tale nu mă înfricoşează, nici îngrozirile tale***

nu mă tulbură, pentru că eu nădăjduiesc spre Domnul meu Iisus Hristos şi printr-Însul te voi ruşina desăvârşit".

Acestea zicând, a început a cânta: "Mântuieşte-mă Dumnezeule, că a intrat apă până în sufletul meu, afundatu-m-am în noroiul adâncului mării şi viforul m-a potopit". Sfârşind psalmul, a început a zice: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Unul Născut al Tatălui celui nevăzut, Cel Care Te-ai pogorât pe pământ pentru mântuirea noastră, Cel ce cerţi marea şi porunceşti vânturilor şi toate ascultă de frica Ta; ascultă-mă, Stăpâne, în ceasul acesta, potoleşte ispita ce s-a ridicat asupra mea, căci toate sunt Ţie cu putinţă Doamne".***

Grăind sfântul astfel, diavolul s-a făcut nevăzut, iar ***fericitul a rămas fără de vătămare şi a trăit pe piatra aceea şase ani, răbdând toată nevoia văzduhului pentru mântuirea sa.***

Nici aşa, însă, n-a încetat diavolul, scornind asupra lui ispite, căci vicleanul a adus sfântului altă supărare, mai grea decât cele dinainte.

****

Într-una din zile, diavolul văzând o corabie plutind pe mare, în care erau bărbaţi şi femei, a ridicat vânt şi vifor asupra acelei corăbii şi lovind-o de o piatră a spart-o, iar pe toţi cei ce se aflau în corabie i-a înecat. Numai o fecioară a putut lua o scândură şi a plutit pe ea, spre piatra aceea pe care şedea fericitul Martinian şi, apucându-se acea fecioară de piatră, a început a striga: *"Miluieşte-mă, robul lui Dumnezeu, şi dă-mi mâna, mântuieşte-mă de apele acestea şi nu mă lasa să pier în adâncul acesta".*

Fericitul, văzând-o că nu are de nicăieri mântuire, a zis zâmbind: ***"Şi acesta este meşteşugul tău, diavole, dar nu vei birui hotărârea mea".***

Şi gândea în sine, zicând: ***"Vai mie păcătosul, că iarăşi a venit ispita înaintea sufletului meu; deci ce voi face? De nu-i voi da mâna şi nu o voi scoate din apă, apoi se va îneca şi va fi păcatul asupra sufletului meu şi ca un ucigaş voi fi eu, iar de o voi scoate, apoi nu se poate să fiu cu dânsa aici. Cu adevărat, mai cumplită îmi este această primejdie şi mai rea ispita decât cea dintâi. Pentru că de aceea puteam fugi, fiind pe pământ, iar de aceasta nu pot să scap, de vreme ce numai singur acest loc mic este în mijlocul apelor şi nu se poate scăpa de această primejdie".***

Deci, întinzând mâinile spre cer, a zis: ***"Doamne, nu mă lasa să pier, ci rânduieşte cele de folos sufletului meu".*** Zicând acestea i-a dat mâna şi a scos-o din apă la uscat. Apoi, văzând-o că era frumoasă, a zis către dânsa: ***"Cu adevărat nu va putea fi finul cu focul împreună şi nu este cu putinţă ca eu şi tu să petrecem împreună. Deci, să rămâi tu aici şi nu te teme, căci ai pâine şi apă să mănânci şi să bei, ca şi mine, şi-ţi va ajunge până ce va veni aici un corăbier, care va aduce pâine şi apă. Iată sunt încă două luni până la acea vreme, în care el va veni aici, să-i spui lucrul cum s-a întâmplat şi acela te va scoate de aici".***

Acestea zicând, sfântul a însemnat marea cu semnul crucii, şi s-a rugat: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai certat marea şi vânturile, care Te ascultă cu cutremur, caută spre mine şi mă miluieşte şi nu mă lăsa să pier. Căci iată în numele Tău mă voi arunca în mare, că mai bine îmi este să mor în mare, decât să mă lipesc de femeie, prin patimă trupească".***

Şi, întorcându-se spre fecioară, i-a zis: "***Mântuieşte-te, fecioară, şi Dumnezeu să-ţi păzească sufletul tău de toate asupririle vrăjmaşului şi să te ferească până la sfârşit".*** Acestea zicând, s-a aruncat în mare şi a început a înota.

Îndată, după rânduiala lui Dumnezeu, l-au luat doi delfini pe spatele lor şi-l purtau; iar fecioara, văzându-l ducându-se pe deasupra apei, privea la dânsul până ce a pierit din ochii ei şi a fost dus fericitul de acei doi delfini la uscat.

Ieşind pe pământ s-a rugat Domnului, zicând: ***"Te laud pe Tine, Doamne, Dumnezeul meu, că ai arătat mila Ta spre mine nevrednicul, dar nu mă lăsa până la sfârşit, Iubitorule de oameni".*** Şi-şi zicea în sine: ***"Ce să fac nu ştiu, căci în munţi şi în pustietăţi nu mă lasă diavoleasca vrăjmăşie; căci iată şi în mare nu m-au lăsat. Nu ştiu ce voi face".*** De acum este bine să învăţ cuvintele Evangheliei şi să le fac pe ele pentru că Domnul învaţă astfel: ***"Când vă vor goni din cetatea aceasta, fugiţi în cealaltă, căci, amin grăiesc vouă, nu veţi sfârşi cetăţile lui Israel".***

Acestea zicând a început a umbla din loc în loc şi din cetate în cetate, înstrăinându-se şi zicând în sine: ***"Fugi, Martiniane, ca să nu te ajungă ispita!"***

Astfel fugind şi gonindu-se pe sine îşi sfârşea zilele. Iar în fuga aceea n-a purtat nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici două haine, nici bani la brâu şi nimic spre trebuinţă trupească. Oriunde intra în cetate sau în sat, întreba cine este acolo om bun şi găzduia la dânsul, primind hrană, iar unde îl ajungea noaptea, ori în pustie, ori la câmp, acolo petrecea odihnindu-se puţin.

Doi ani cutreierând astfel, a trecut 164 de cetăţi şi la sfârşit a mers la Atena, unde s-au descoperit de la Dumnezeu episcopului atenienilor toate cele despre fericitul Martinian.

Apoi Cuviosul, cunoscând vremea sfârşitului său şi îmbolnăvindu-se, a intrat în biserică şi culcându-se pe pământ, a zis celor ce erau acolo: ***"Chemaţi la mine degrabă pe episcop"*** dar aceia îl socoteau nebun.

Apoi, el iarăşi rugându-i, l-au ascultat şi ducându-se au spus episcopului, zicându-i: "Un om oarecare zace în biserică, nu ştim, nebun este sau nu, şi zice: să chemaţi pe episcop la mine".

Episcopul le-a zis: "Voi sunteţi nebuni, iar acela este mai bun decât mine!"

Sculându-se cu sârguinţă, s-a dus în biserică, iar fericitul, văzând pe episcop, nu putea să se scoale înaintea lui ci întindea spre dânsul mâinile sale, dând vrednica cinste arhiereului lui Dumnezeu.

Iar episcopul mai mare cinste îi făcea lui, zicând: "De mult mi-a făgăduit Dumnezeu că o să-mi arate pe robul său şi acum a împlinit ceea ce a făgăduit. Deci tu, când te vei sălăşlui în cereasca Împărăţie, adu-ţi aminte şi de sufletul meu, rogu-mă ţie!"

Iar fericitul i-a răspuns: ***"Binecuvântează, părinte, şi te roagă lui Dumnezeu pentru mine, ca să aflu îndrăzneală când voi sta înaintea dreptei Lui judecăţi".***

Acestea zicând şi-a ridicat ochii spre cer şi a zis: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu".***

Apoi, făcându-şi semnul crucii, a zis episcopului: ***"Părinte, dă-mă lui Dumnezeu".***

Atunci a început faţa lui a zâmbi şi aşa, veselindu-se sufletul său, s-a despărţit de trupul cel mult chinuit şi s-a dus în mâinile lui Dumnezeu.

Deci, Cuviosul Martinian s-a odihnit întru Domnul, bine sfârşindu-şi alergarea şi păzindu-şi credinţa, a luat cununa cea gătită lui în cereasca Împărăţie, iar episcopul a îngropat sfântul lui trup în biserică, cu mare cinste.

Cine nu se va minuna de acest nevoitor viteaz şi cine nu va ferici răbdarea lui nebiruită şi viaţa lui cea cu bună îndrăzneală? Cum până în sfârşit s-a nevoit pentru mântuirea sufletului şi prin mucenicie aducându-se Domnului.

Pentru că, nefiind atunci prigonire asupra creştinilor, singur şi-a aflat mucenicie şi pe faţă cu diavolul s-a luptat şi a călcat vicleşugul lui. Singur şi-a fost prigonitor, judecător şi muncitor, făcându-şi chinuire de bună voie.

Cu adevărat se cuvine a-l numi mucenic şi viteaz pătimitor, căci de foc n-a băgat seama şi prin focul cel vremelnic a stins focul cel veşnic. Diavolul a pornit asupra lui pe femeie, iar el, prin rugăciunile sale, a făcut-o roaba lui Dumnezeu.

Dar se cuvine nouă ca şi despre fecioara aceea, care a rămas pe piatră în mare, să povestim cum şi-a dus viaţa sa şi în ce fel a câştigat-o. Căci rugăciunea fericitului Martinian pentru dânsa nu a fost în zadar.

***

Rămânând pe piatră fecioara aceea, primea pâine şi apa precum i-a poruncit ei fericitul Martinian.

Iar corăbierul care îi aducea fericitului pâine şi apă la două luni o dată, venind după obicei cu corăbioara la piatră, a văzut în locul monahului pe fecioară şi, socotind că este nălucire, s-a temut şi a început a se depărta de piatră.

Iar ea a strigat: *"Nu te teme, frate, că femeie sunt cu adevărat şi creştină. Apropie-te de mine ca să-ţi spun un lucru".*

Iar el, necrezând-o pe ea şi temându-se, îl ruga, zicându-i: *"Aşa mă jur pe Împăratul Hristos, că sunt creştină, nu te teme de mine, ci vino aproape şi-ţi voi spune ce s-a întâmplat".*

Atunci omul, stând lângă piatră cu corăbioara, a zis către dânsa: "Unde este monahul care a fost aici? Unde s-a dus de aici şi pe tine cine te-a adus şi te-a suit pe această piatră?"

Fecioara, făcându-şi cruce, a început a povesti cele ce s-au întâmplat.

Auzindu-le pe toate, corăbierul se miră foarte mult şi a zis către dânsa: "Vino să te duc de aici în cetatea ta".

Iar ea i-a răspuns: *"Ba nu, frate, mă rog ţie să nu mă scoţi de aici, ci să faci cu mine iubire de oameni şi, ducându-te în sat, să-mi aduci o haină bărbătească de lână, pâine şi apă, precum aduceai fericitului părinte şi aceeaşi răsplătire vei lua de la Stăpânul Hristos, pentru că la El nu este deosebire între parte bărbătească şi parte femeiască, precum zice apostolul: "Voi toţi, una sunteţi întru Hristos". Nu te îngreţoşa de mine, păcătoasa, care voi să mă mântuiesc. Că de n-ar fi voit Dumnezeu să mă mântuiască, nu m-ar fi aruncat pe piatra aceasta. Nici tu să nu mă dispreţuieşti că sunt femeie. Adu-ţi aminte că Dumnezeu a creat pe Adam şi pe Eva şi la sfârşitul zilelor S-a arătat lumii, născându-Se din Preacurata Fecioară Maria, Născătoare de Dumnezeu. Deci, fii şi către mine bun, precum ai fost prea cuviosului părinte şi, ducându-te acasă, să-mi aduci, precum ţi-am spus, o haină bărbătească de lână, pâine şi apă, şi să-mi aduci şi lână ca să lucrez cu mâinile mele. Adu pe femeia ta aici, că ea mă va îmbrăca în haina cea bărbătească şi-mi va porunci cum să lucrez, iar Domnul Dumnezeul meu să fie cu tine în toate zilele vieţii tale şi să-ţi dea din acest veac şi în cel ce va să vie, daruri, milă şi iertare de păcate".*

Corăbierul a zis către dânsa: "Pe toate câte îmi porunceşti mie, eu le voi face, numai tu întăreşte-te şi Dumnezeu va împlini dorinţa ta". Acestea zicându-le, a plecat corăbierul şi s-a întors acasă. După două zile, luând pe femeia sa şi toate cele poruncite de fecioară, a venit la dânsa. Apoi, ieşind din corăbioară, femeia s-a suit pe piatră şi s-au sărutat amândouă. După aceea, mergând femeia, a luat cu bărbatul său toate cele de pe corabie, iar fecioara a rugat pe bărbat să se depărteze puţin, până ce se va îmbrăca în haina cea bărbătească şi s-a rugat, zicând: *"Doamne Dumnezeule, Cel ce ai ascultat pe toţi sfinţii tăi din veac, ascultă-mă şi pe mine păcătoasa şi săvârşeşte în acest loc şi în acest chip bărbătesc alegerea mea, fără de poticnire. Păzeşte-mi sufletul, întăreşte-mi inima şi puternic să faci trupul meu şi-mi povăţuieşte sufletul meu spre bună plăcerea Ta, iar celor ce-mi slujesc dă-le plata cea veşnică, că bine eşti cuvântat în veci. Amin".*

După aceasta, a zis femeii: *"Rogu-mă ţie, femeie, când îmi veţi aduce pâine şi apa să-mi aduceţi şi lână, ca în zadar să nu mănânc pâinea voastră, iar hainele mele să le iei tu întru pomenirea smereniei mele!"*

Acestea zicând, i-a eliberat cu pace. Într-acea lună a venit la dânsa iarăşi acea femeie cu bărbatul său şi i-a adus hrană.

Iar fericita fecioară se veselea şi lăuda pe Dumnezeu pentru o viaţă ca aceea, făcând 12 rugăciuni pe zi, iar noaptea 24; hrana ei era o bucată de pâine la două zile. Astfel, Domnul, întărind-o şi păzind-o, şi-a săvârşit bine alegerea vieţii sale.

Când s-a suit pe piatră avea 25 de ani, iar pe piatră a vieţuit şase ani. După aceasta, cu două luni înaintea venirii corăbierului şi a femeii sale, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Numele ei era Fotinia.

Trecând două luni după sfârşitul acestei Sfinte fecioare Fotinia, a venit corăbierul cu femeia sa şi a găsit-o moartă, având mâinile aşezate în semnul crucii, gura bine strânsă, ochii închişi şi faţa luminoasă, ca şi cum dormea. Apoi s-a închinat sfântului ei trup şi, luându-l ca pe o frumoasă floare de dimineaţă, l-au pus în corabie şi a plutit spre cetatea Cezareei din Palestina.

Apoi s-au descoperit în vedenie corăbierului toate cele despre această sfântă fecioară şi, mergând la episcopul Cezareei, i-a spus despre viaţa ei îmbunătăţită.

Atunci episcopul, cu tot clerul, a îngropat-o cu cinste la loc sfânt, cu psalmi şi cu cântări, cu lumânări şi cu tămâieri, slăvind pe Iisus Hristos, Domnul nostru, căruia I se cuvine cinstea şi slava împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Martinian, pătimitorul)